

of zoo maar uit den schotel, als 't maar niet vet of zout is.

Het eenige waarvoor ge eenige zorg moet dragen, is de frischheid van het water; dat mag niet te warm worden; te koud is lang zoo erg niet. Wordt het lauw door zon of kachel, vervang het dan gedeeltelijk door zuiver koud water; de heele bak tegelijk ververschen is niet goed.

Ook moet bovenal in den winter het aquarium gedekt zijn met een glasplaat; niet luchtdicht sluitend; laat de plaat rusten op vier kurken in de hoeken.

Er is nog een reden om visschen, die men 's zomers wil in leven houden, al vroeg in den winter en heel jong in de kamer te brengen. Ze worden dan veel beter mak. Vooral geldt dit voor stekelbaars die ge in Maart een nestje wilt laten bouwen of voor bittervoorns die hun eieren in mossels zullen leggen.

Ook voorns, dat anders schuwe visschen zijn, wennen dan aan 't voeren uit de hand. Een karper is in 't voorjaar zoo mak, dat ge hem gerust in de holle hand kunt nemen om hem goed te bekijken voor 't teekenen of boetseeren, ja heusch in de hand. 's Winters, als 't erg koud is, behoeft dat u heelemaal niet te verwonderen, dan dommelen de karpers in. Buiten in sloten en vijvers houden ze een echten winterslaap; in 't aquarium blijft het bij dutten. Dat zal ook wel de oorzaak zijn, waardoor ze zoo weinig eten.

Het aquarium voor inlandsche vischjes kan gerust in een koude kamer staan, als 't maar vorstvrij is. Hebt ge tropische visschen, paradijvischjes of sluierstaarten misschien, of anders maar goudvisschen, dan is het heel goed mogelijk, het aquarium zonder veel moeite of kosten op koude dagen wat te verwarmen. Ik heb daartoe vaak gebruik gemaakt van een gewoon nachtlichtje met lampegglas, zoo een, dat met petroleum uit een asbestsponsje brandt. Op den rand, waaromheen gewoonlijk het glas sluit, heb ik drie pootjes laten soldeeren van 2 cM. met een plooi aan den bovenkant, zoodat het glas op stelten staat, van 1 cM. ongeveer. Nu kwam er veel lucht onder bij de vlam en het trekken werd sterk bevorderd. Dit was noodig voor de rest van 't allereenvoudigste verwarmingstoestel; want boven op 't glas plaatste ik een blikken schoorsteentje van 1½ dM.; dit was zoo geknipt en gesoldeerd, dat het, halverwege ongeveer, een bocht maakte; een schoorsteenpijp met een knik dus, van boven iets wijder dan van onder; zóó dat de kap niet over het lampegglas naar onder kon zakken, als het door de warmte wat veel uitzetten mocht.

't Eenige dat een beetje hoofdbreken kost is het lampje zoo te zetten of te hangen dat het waterpas of schuine stuk van de blikken schoorsteenpijp bijna tegen 't aquarium sluit. Maar dat is iedere ver-

nuftige jongen of meisje wel toevertrouwd. Vrees voor knappen behoeft er niet te bestaan, daartoe is de warmte te gering en 't water neemt, die ook te gauw over. Toch is die warmte voldoende, om het water in het aquarium een graad of vijf boven de kamertemperatuur te brengen en dat is al mooi genoeg. Wilt ge 't warmer hebben, dan moet ge de schoorsteen lager plaatsen, want ge begrijpt wel, dat bij zoo'n zwakke warmtebron, het stilstaande water van 't aquarium alleen door streaming verwarmd kan worden.

Walmen doet zoo'n nachtlicht niet en al vergeet ge 't uit te blazen, uw visschen raken er ook niet van aan de kook: de petroleum die 't reservoir kan bevatten is zelden voor meer dan één nacht voldoende. 's Morgens is de kachel al weer warm en vóór den avond hebben de kleumerige paradijvischjes geen nood.

E. HEIMANS.

I N D E D U I N D O O R N S.

In alle boekwinkels liggen tegenwoordig die aardige Engelsche zeven-stuivers albums van foto's van bloemen en vogels. Vooral het vogeldeeltje is zeer mooi met zijn fitisjes, rietzangers, zanglijsters, Jan van Genten en Alken; 't is een waar juweeltje van illustratie en een wonder van goedkoopheid. En bewonderaars van vreemd gedoe schermen met het kleurig boekje, vragen of zoo iets in Nederland ook niet tot stand kan komen en of wij wel ooit het werk van Kearton, Pike, Kirk of Job kunnen evenaren.

Gelukkig mogen wij die vraag bevestigend beantwoorden, onze vogelfauna is op zijn minst even interessant als de Engelsche, onze fotografen bezitten evenveel geduld, liefde en bekwaamheid als hun voorgangers aan de overzij van de Noordzee en onze vogels — nu, ik zou haast zeggen, daar zijn er onder, die zich even graag laten fotografeeren als de Duitsche kroonprins of Isadora Duncan.

Het is ons een groot genoegen, de slot-aflieferingen van onzen tienden jaargang te versieren met een serie van fotografien, die een prachtige illustratie vormen van het leven van dien interessanten zangvogel, den grauwen klauwier, en die behooren tot het beste, wat onze vriend Tepe in het afgelopen jaar heeft weten te bereiken.

Eigenlijk waren ze bestemd voor een wedstrijd in Duitschland, uitgeschreven door den bekenden uitgever Voigtländer. Maar toen ik hoorde, dat eventueel de prijswinnende negatieven het eigendom

zouden worden van de Duitsche firma, kreeg ik een beetje het land erover, dat dan dit mooie Hollandsche werk ons pas van over de grenzen bereiken zou. Daarom heb ik net zoo lang aangehouden, totdat de heer Tepe ons de photographien afstond. Wel vermindert hij daardoor zijn zegekansen in den wedstrijd, maar hij heeft toch nog mooie dingen genoeg, en 't zou mij in 't geheel niet verwonderen als hij op zijn minst nog met een tweede prijs thuis komt, tenzij Steenhuizen nog wat verrassingen uit de soda haalt.

En dan hebben we nog een paar fotografen: één in het Noorden en één in het Zuiden; als die repro-

heuvcl, heelemaal met heesters bezet; een duindoornbosch, een kilometer lang, een halve kilometer breed met alleen smalle konijnenpaadjes er doorheen.

Ik ken van die bosschen en een heerlijk genoeg is het, in Mei een heelen morgen (zoo vroeg mogelijk beginnen) het leven en bedrijf in de stekelzee gade te slaan. Met veel worstelen en uitwijken, ruggelings gaan en kruipen heb je een gunstig plekje bereikt, de ergste doornpunten uit je kuiten gehaald en als nu na een half uurtje de vogels vergeten hebben, dat daar een mensch is neergevallen, dan beginnen zij zich te vertoonen.

Hier zingt een boomleeuwerik, ginds danst telkens

Nest met eieren van den Grauwen Klauwier (*Lanius colluris* L).

Gefotografeerd in de duinen achter Bloemendaal door R. TEPE, 22 Mei 1905.

ducties maar niet zoo bar veel geld kosten, dan zouden we in een paar jaargangen van ons Tijdschrift de heele ornithologie van Nederland in beeld kunnen brengen. Intusschen zullen we doen, wat wij kunnen en zoo komen wij dan nu aan met deze klauwieren-geschiedenis.

Het nest lag in de duindoorns, links van de Vinkebaan achter de Blauwe Trappen. Er is een tijd geweest, dat er geen duindoorns in onze duinen groeiden en toen woonden er stellig niet half zooveel vogels in de duinstreek als nu. Je moet niet zoo'n enkel, alleenstaand duindoortje hebben, maar een heele vlakte vol, of beter nog een lange breede

een grasmusch de lucht in en verder nog een, kneutjes komen onophoudelijk over vliegen en op een van de hoogste heestertoppen wiegelt een paapje heen en weer. Die heeft zijn nest niet in de heesters zelf, maar er onder in het gras evenals de boomleeuwerik en de patrijs, de fazant, de boompieper en de fitis.

Hoe veilig zitten ze daar in die doorns, veiliger nog dan in de meidoorn, want tot den grond toe is de stekelige bedekking even geducht en het zijn juist de doode takken, die de beste beschutting vormen, zoo als ieder die in 't najaar een takje met kleurige duindoornbessen heeft willen

afsnijden, tot zijn smart heeft kunnen bemerken.

De gaai en de sperwer zullen het wel laten, hier naar nesten te zoeken en geen wonder is het, dat op enkele plekken tientallen van vogelwoningen bij elkander gevonden worden. De dichtheid van bevolking wordt op zulke plaatsen alleen bepaald door de onderlinge verdraagzaamheid der bewoners. Op Texel vonden wij eens vijf grasmusnesten binnen een kring van vijf-en-twintig vierkante meter en met kneutjes hebben wij het nog wel gezelliger gehad.

Een enkel k i j f a c h t i g vogelwif kan zulke gezellige vestigingen onmogelijk maken en in de vogelboeken kun je dan ook vaak lezen, dat de een of andere vogel geen ander paartje in zijn nabijheid duldt. Gelukkig is een dergelijke onbeminnelijkheid in den regel niet een eigenschap van de geheele soort, maar slechts van het een of ander verzuurd individu.

Het is een van de belangrijkste ontdek-

kingen, verkregen door de nieuwe manier, om vogels te bestudeeren, dat er een groot verschil bestaat tusschen de geaardheid van verschillende individuen eener zelfde soort en dat ook de instincten lang niet onveranderlijk zijn.

De klauwierenfamilie, die zich door Tepe heeft later fotografeeren bestond uit goedgehartige en vertrouwelijke dieren. Dag aan dag kwam de

fotograaf met zijn handlanger bij het nest, maar dat belette niet, dat iederen morgen prompt een eitje gelegd werd, totdat het zestal volledig was.

Toen moest het nest gefotografeerd worden en nu moest er een takje weg om de eieren duidelijk zichtbaar te maken. Ook werd er een kleinigheid aan 't nest verschikt en zoo kregen we de prachtige kiek; de teere eitjes in 't mooie nest, omgeven

door het dichte warrelwerk van de steke-lige takken.

De ouden hadden zich even bij 't nest vertoond, een paar keer „tak, tak, tak“ geroepen, maar overigens geen groote ongerustheid aan den daggelegd. Het wijfje was behoortlijk gaan broeden. Van verlaten van 't nest, nadat menschenhanden het hadden aangeraakt, of een menschenadem erover gegaan was, was dus geen sprake.

De eieren waren van het breede type en rossig van kleur met roodbruine vlekken, die wel een krans vormden rond het breede gedeelte, maar

Nest met eieren van den Grauwen Klauwier (*Lanius collurio* L.),

Gefotografeerd in de duinen achter Bloemendaal door R. TEPE, 7 Juni 1905.

ook over het geheele ei voorkwamen.

In een ander nest, ook in de duindoorns, maar veel dichter bij de grond, waren de eieren spits, lichtgroen van kleur, met een krans van donkere vlekken om het breede einde en overigens bijna vlekkeloos. Naar 't heet, zijn de roode eieren afkomstig van oude vogels, de groene van jonge en dus zou ons goedmoedig klauwierenpaar zijn vertrouwelijk-

heid geput hebben uit een langdurige levenservaring.

Klauwieren-eieren zijn na die van den spotvogel wel de mooiste, die er te vinden zijn. Vorm en kleur, glans en teekening zijn al even mooi en ik kan mij zeer goed voorstellen, dat iemand er toe komen kan, een collectie van klauwierennesten met compleete legsels te vormen. Maar ze blijven niet zoo mooi en in afwachting dat de kleuren-photographie geperfectionneerd wordt, zou men zich nu reedstevreden kunnen stellen met een verzameling van photo's van klauwieren-nesten met nauwkeurige aantekeningen van kleur en maat. Aan zoo'n verzameling heeft de wetenschap eigenlijk evenveel als aan de nesten zelve en dan blijven de legsels van deze interessante, nuttige vogels meteen gespaard.

Het broedende wijfje kon de heer Tepe tot zijn spijt niet fotografeeren, wel het wijfje zittend op de jongen en nu zult ge mij moeten toegeven, dat we u deze photo best hadden kunnen opdischen als photo van een broedend wijfje. Maar eerlijkheid gaat boven alles. De datums wijzen het trouwens uit. Het complete legsel is gefotografeerd vijf dagen na het voltallig worden op 22 Mei 1905, het wijfje op de jongen op 6 Juni, de incubatie zelve duurt volgens de beste vogelboeken 18 dagen.

JAC. P. TH.

(Wordt vervolgd).

DE HERFSTTIJLOOS.

(COLCHICUM AUTUMNALE).

(Vervolg).

Ik heb wel gekweekte Tijloosen gezien, waarvan in sommige bloemen de stijlen korter waren dan de meeldraden, terwijl aan diezelfde plant ook bloemen te vinden waren, waarvan de stijlen boven

het paarse bloemdek uitstaken.

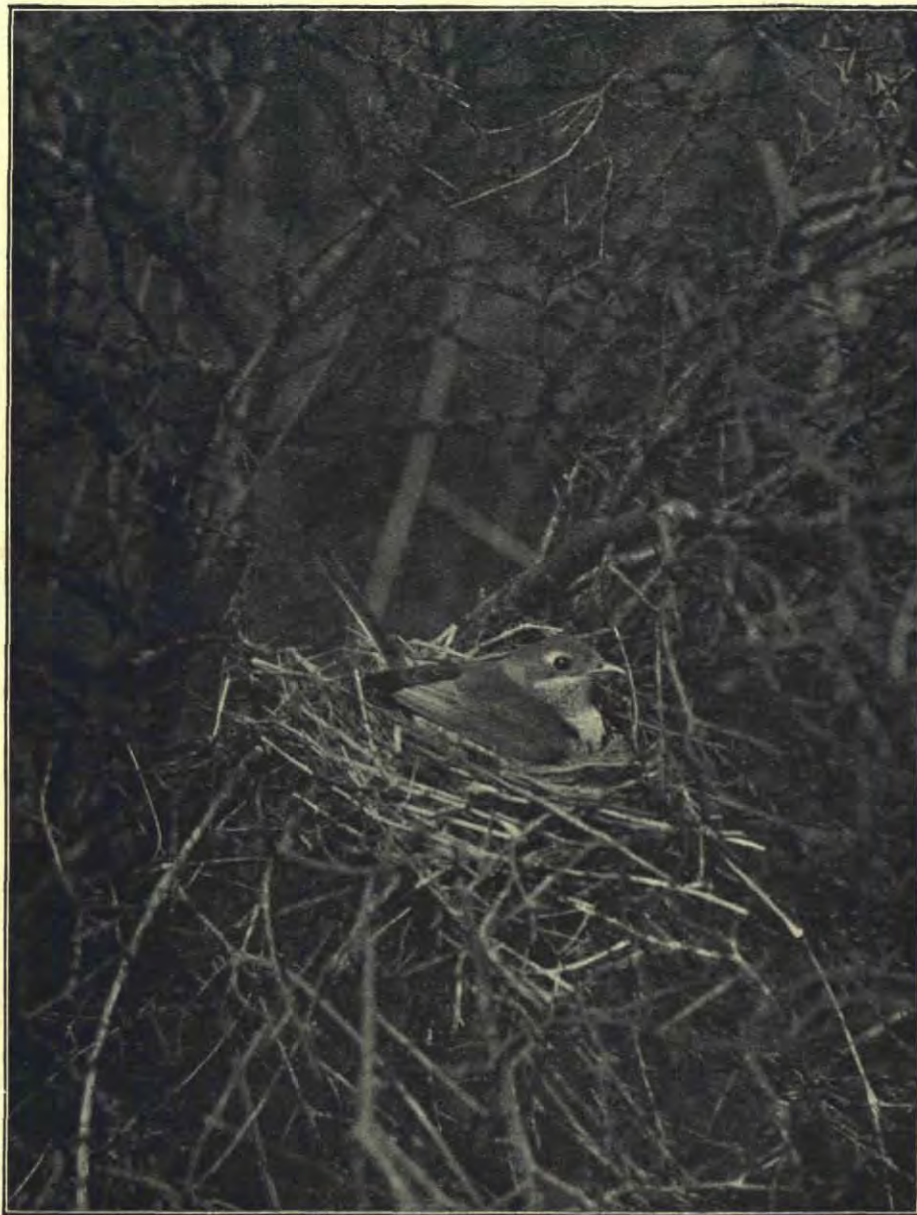
Dat laatste feit doet me sterk aan Kerner's heterostylie twijfelen, ofschoon ik niet met zekerheid durf zeggen, dat die beroemde bloemenbioloog het mis had.

Er bestaan echter zeer veel „botanische tradities“, die Dr. A. van Dr. B. overschrijft. Daar hebt ge nu b.v. onze gele lisch, (*Iris pseudo Acorus*), de sierlijke bloemen, die onze slootkanten en moerassen zoo vroolijk opsieren.

Ge kent natuurlijk die geheele bestuivingsgeschiedenis. De drie buitenste

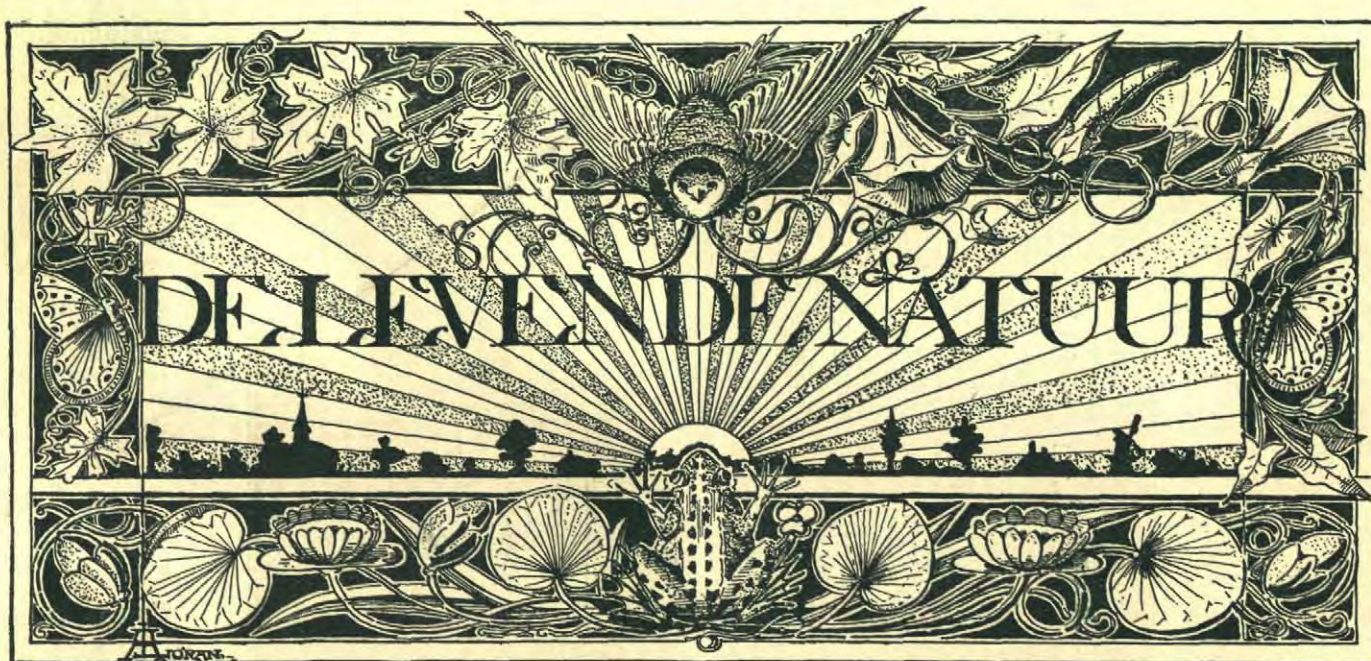
bloemdekbladen hangen bevallig neer; van onderen zijn ze met een mooi zwartgestreept honingmerk geteekend.

De nectar ligt welbewaard diep in de bloembuis en daarboven prijken de drie stempels, die in 't geheel niet op stempels lijken, want ze zijn helgeel gekleurd. Onder elken stempel zien we een klein lipje, den stamper en onder elken stempeltak

Het wijfje van den Grauwen Klauwie op het nest.

Gefotografeerd in de duinen achter Bloemendaal door R. TEPE, 6 Juni 1905

REDACTIE

E. HEIMANS, Amsterdam en JAC. P. THIJSE, Bloemendaal.

ADRES DER REDACTIE:

JAC. P. THIJSE, TE BLOEMENDAAL.

UITGAVE VAN:

W. VERSLUYS TE AMSTERDAM.

Prijs per jaar f 3.60.

IN DE DUINDOORNS.

(Vervolg).

Reeds dikwijls is opgemerkt, dat de broedende vogels vaster zitten, naarmate het broeden verder gevorderd is. In de eerste dagen kan de broedende vogel nog wel eenigen tijd het nest verlaten, om voedsel te zoeken, of om — wat misschien nog noodiger is — eenige beweging te genieten. Maar tegen den tijd, dat de eieren zullen uitkomen, is daar geen sprake van en iedereen, die wel eens nesten gezocht heeft, weet mee te praten van eenden, die vlak onder je voeten opvlogen, patrijzen, waar je op trapte en kleine zangvogeltjes die zich op 't nest lieten streelen, niet omdat ze het streelen zoo aangenaam vonden, maar omdat ze de eieren niet durfden, niet konden verlaten.

Wanneer eenmaal de jongen zijn uitgekomen, wordt deze bezorgdheid nog grooter. Deze Bloemendaalsche Klauwier, die wij gedurende haar fotografie-periode hebben leeren kennen als een zachtmoedig en geduldig individu, vertoonde in die dagen een heldenmoed, die aan het ongeloofelijke grensde.

Nadat de prachtige photographie van den vogel op het nest was verkregen, wilde Tepe er ook nog een hebben met wat meer actie erin en daarom joeg hij het dier van 't nest, om 't oogenblik te snappen, dat het een goeden stand op den nestrand zou innemen. De vogel liet zich echter niet verjagen. Tot tienmaal toe moest het geprobeerd worden,

en eindelijk was hij genoodzaakt het dier er uit te laten nemen en het een eindje verder in de doorns neer te zetten. Oogenblikkelijk keerde het naar 't nest terug, bleef even op den rand van 't nest stilstaan en was toen natuurlijk dadelijk genomen. Het leek, alsof de vogel eindelijk begrepen had, wat wij van hem wilden en ons nu maar onzen zin gaf, om dan verder met rust gelaten te worden. Wat dan ook gebeurde.

Het mannetje was al dien tijd niet te zien. Er wordt anders wel verteld, dat hij zijn nest moedig tegen aanranders verdedigt, maar wij hadden hier met een uiterst goedaardig en phlegmatisch paar te doen. Ook bleef het ons een raadsel, hoe het wijfje aan voedsel kwam. Ik heb wel eens gelezen, dat het mannetje de doorns in de omgeving van het nest vol prikt met insecten; maar de nauwlettendste inspectie van alle struiken, vijftwintig meter in het rond, leverde ons geen enkel opgeprikt exemplaar. Ik vermoed, dat het wijfje heel vroeg in den morgen gevoederd wordt en wellicht ook in den namiddag en verheug mij nu al er op, dat ik in Juni eens een paar dagen er aan ga besteden, om hier wat van te zien te krijgen.

De beide photo's van het wijfje op en bij het nest vertoonen nog enkele bijzonderheden. Vooreerst is dat zittende wijfje zoo mooi van stand en lijnen, het groote oog zoo vol uitdrukking en het wonder van teedere moederliefde op het brooze nest in het dichte doornstruweel zoo aangrijpend, dat wij deze

plaat gerust een kunstwerk kunnen noemen. Er is al heel wat gedebatteerd over de betrekking van kunst tot photographie, en de meeningen loopen gelukkig daarover nog al uiteen, zoodat het vraagstuk nog menigeen tot nadenken zal brengen. Intusschen poog ik mij te vergeefs van alles wat ik van Keulemans, Thorburn, Lodge, Whympers en de Japanners gezien heb, iets te herinneren, dat tegelijk even mooi en

waar is als dat plaatje. Zelfs de zinco-reproductie is nog mooi genoeg. De staande vogel is ook mooi, al zit de poot ook iets anders, dan wij die geteekend zouden hebben, ofschoon natuurlijk niemand ontkennen kan, dat dit nu zelf de juiste stand is. Ook zult ge opmerken, dat op beide photo's de vogel zijn staart scheef draagt: de zittende vogel houdt hem links, de staande rechts.

Zeer veel vogels houden hun staart scheef, wanneer ze op het nest zitten en bij de klauwier is dat in 't geheel niet verwonderlijk, want die scharrelt altijd met zijn staart.

Ge weet, dat de klauwieren er van houden, om op de hoogste takken van heesters uit te zitten kijken naar prooi. Op de Texelsche Meent bij den Nieuwen Aanleg, in de Bloemendaalsche duinen en vooral langs de spoorlijn tusschen Santpoort en Driehuizen heb ik er vaak met plezier naar zitten kijken, hoe zoo'n klauwier daar zat in zenuwachtige spanning

en alles wat hij dacht of waarnam, accompaneerde met bewegingen van kop en staart.

Een hond zou het hem niet verbeteren. Ook werd ik dikwijls herinnerd aan de galvanometer: bij een kleine emotie kreeg de staart een klein schokje, bij een geval van meer importantie sloeg hij een graad of dertig uit naar rechts, zwierde hij heen of weer en bij zeer dolle invallen maakte hij ook tegelijkertijd

een op en neergaande beweging, zoodat hij een volkomen kegelmantel beschreef.

Er zijn wel meervogels, bij wie de staart betrokken is bij gevoelsuitingen: op het oogenblik herinner ik mij dat zeer goed van roeken, gaaien, merels, eksters, roodstaartjes, winterkoninkjes, kwikstaartjes, musschen, rietgorzen, tapuiten, paapjes en de meeste hoenderachtige vogels, steltloopers en vele zwemvogels. Maar bij deze neemt het heele lichaam dan ook min of meer deel aan de beweging en is het staartgebaar veelal ondergeschikt

De Grauwe Klauwier. Het wijfje bij de jongen.

Photo van R. TERP. Bloemendaal, 6 Juni 1905.

aan de stem. De klauwier echter kan zonder een woord te spreken en zonder zijn lichaam te verroeren met zijn staart een heel signaalboek volgebaren beschrijven. De eenige, die hem in dat opzicht nabijkomt, is zijn zeer verre neef, de vliegenvanger.

Wat nu die staartgebaren te beduiden hebben, daar weet ik nog weinig van. Misschien wilt ge mij wel eens helpen, om er achter te komen. Ook

bestaat er in dit opzicht weer groot verschil tusschen de individu's, de Santpoorters maken het meeste spektakel en ook heb ik eens onder Terborg een geweldig staartzwaaiër ontmoet.

Maar laat ons terugkeeren tot het nest. De vogels lieten zich door al^{de} gefotografeer niet hinderen en zelfs na de „rude épreuve“ van den 6den Juni bleven ze welgemoed hun jongen verzorgen.

Den 15den Juni lukte het, den man te kieken, op het oogenblik dat hij zijn jongen kwam voeren: een mooi document van vaderzorg. De foto is een heel klein beetje onscherp, maar dat hindert niet erg, en geeft misschien wel een prettiger algemeen in-druk. Hoe ferm komt die vogel uit den hoek, 't is, of je den tak nog onder zijn poot ziet trillen. Let ook eens op, hoe hij met de teenen het dunne takje grijpt, hij steunt ook in 't geheel niet op het eind van de middenvoet, zooals dat op teekeningen meestal het geval is.

Natuurlijk waren wij er verbazend benieuwd naar, wat die oude vogel aan zijn jongen bracht. Met loupe en sciopticon hebben wij afdrucken en diapositieven bestudeerd, maar dat witte plekje voor in den snavel wilde op geen enkel insect gelijken, zoodat wij het ten slotte moeten houden voor een stukje vogel- of muizenvleesch.

Nu konden wij nergens iets van een muizen- of

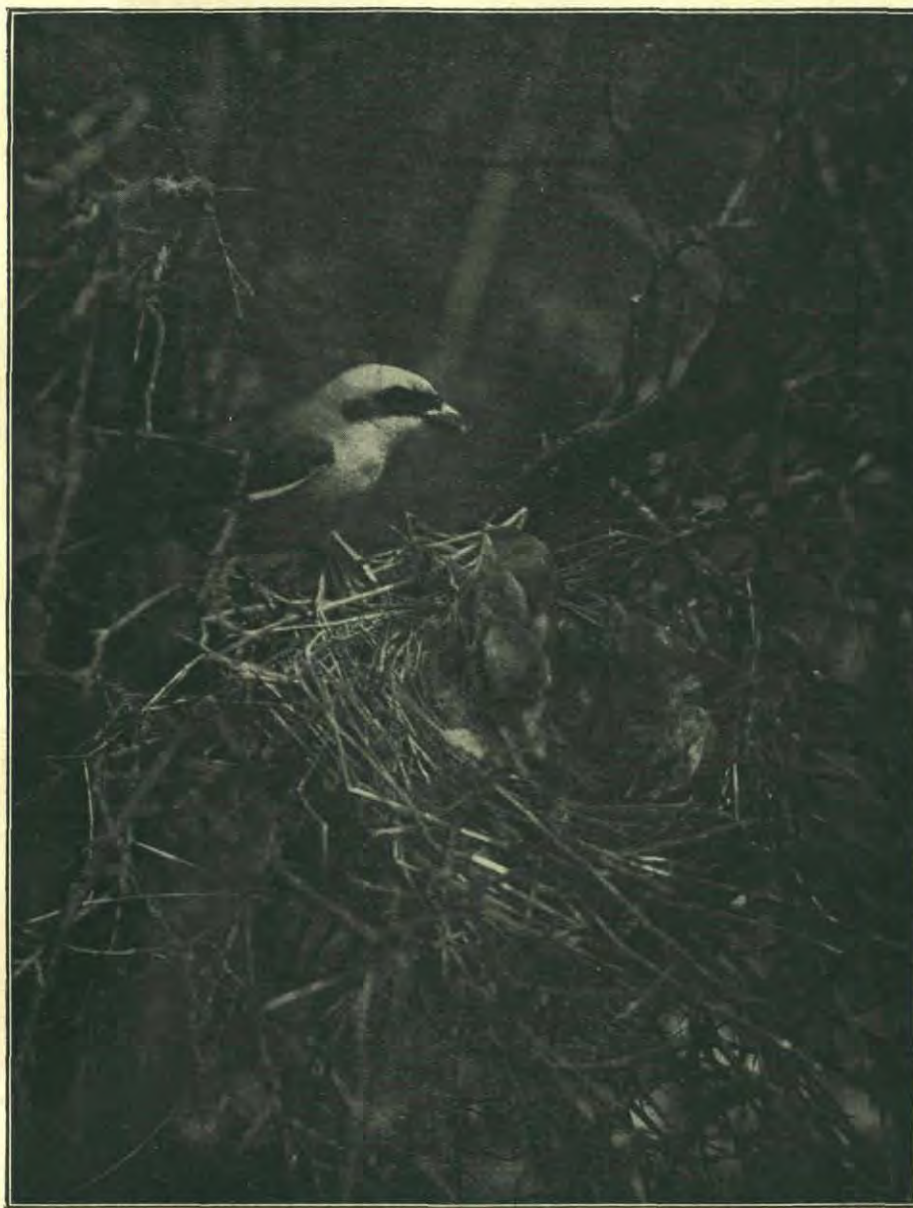
vogelijke vinden en ik moet 't eerlijk bekennen, dat gaf mij een stille voldoening. Dat wil zeggen, de muis zou ik met plezier aanschouwd hebben, maar het doode vogeltje op een doorn zou mij zeer onwelkom zijn geweest.

Het is nog lang geen uitgemaakte zaak, of de grauwe klauwier schadelijk is voor de vogelwereld. In sommige boeken staat te lezen, dat hij in tuinen

en parken niet geduld mag worden om zijn wreedheid en onverdraagzaamheid, dat hij een nog erger vijand van kleine vogeltjes is dan de verfoeilijke katten en dat in die en die streek de grasmuschjes en molenaar-tjes zich pas vestigden toen er een twintigtal klauwierparen waren weggeschoten. Von Altum in zijn Forstzoölogie spreekt een vernietigend oordeel uit en verwijst alle klauwieren naar 't schavot.

Gelukkig hebben zij ook hun verdedigers gevonden en één daarvan, Rahzek, uit Troppau, komt na ernstige onderzoe-

kingen gedurende een tijdvak van twintig jaren tot de conclusie, dat de klauwieren hoofdzakelijk insecten dooden, ook veel muizen, soms ook kikvorschen en een enkel vogeltje of hagedisje. Het meest vangen zij loopkevers, mesttorren, hommels en sprinkhanen en dat is wel te begrijpen ook, wanneer ge bedenkt, dat ze een meter of zes boven den grond op den uitkijk zitten, zoodat ze juist die groote of blinkende

De Grauwe Klauwier. Het mannetje brengt voedsel.

Photo van R. TEPE. Bloemendaal, 15 Juni 1905.

Jongen van de Grauwe Klauwier.

Photo van R. TEPE. Bloemendaal, 15 Juni 1905.

Jongen van de Grauwe Klauwier.

Photo van R. TEPE. Bloemendaal, 15 Juni 1905.

dieren gemakkelijk kunnen bemerken of bemachtigen.

Wel geloof ik, dat zij bij ruw en regenachtig weer, wanneer insecten schaarsch zijn, hun toevlucht kunnen nemen tot jonge en kleine vogeltjes en dat dus hun hoofdzonde een uitzondering is.

Toen ik verleden jaar een goed woordje voor de vlaamsche gaaien deed, heb ik uit alle deelen van het land brieven gekregen, vol met ernstige beschuldigingen en toen heb ik het hoofd gebogen en mijn dupliek vijf-en-twintig jaren uitgesteld. Vele waarnemers hebben de wandaden der gaaien aanschouwd en ik zelf heb er menigen zomermorgen naar liggen luisteren, hoe zij de jonge musschen onder mijn pannen vandaan haalden.

Nu zou het mij zeer aangenaam zijn, indien onze lezers eens even goed op de klauwieren wilden letten en ons alles meedeelden, wat zij waarnemen omtrent vogelroof en voorraadschuren. Wij zullen hier ook ons best doen en niet rusten voor wij de serie van deze photographiën gecompleteerd hebben met een mooie echte authentieke kiek van zoo'n doornak beprikt met insecten en kleine gewervelde dieren. Hadden wij de voorraadschuur van ons individu kunnen ontdekken, dan zouden wij er stellig ook wel in geslaagd zijn, om den vogel op te nemen op het oogenblik zelf, dat hij een stuk buit op een doorn stak. Want deze klauwieren waren bijzonder mak en betrouwelijk. Wij hopen dat zij dezen zomer weer dezelfde duinhelling bezoeken.

Dat we u twee platen met jongen geven, komt, doordat de keus tusschen beide zoo moeilijk was. Op de eene zijn zoo prachtig de slagpenetjes te zien, die uit den kleinen vleugel wassen, op de andere is de gaper zoo mooi scherp en zit de verschoppeling zoo mooi suf over den rand te kijken. Het nest is nu lang zoo mooi en compact niet meer als veertien dagen geleden; ge ziet, dat het door al het gewoel en geduw en gedrang van de steeds grooter en sterker wordende jongen langzamerhand uit elkaar wordt gedrukt en meer en meer uitzakt. De ouden hebben geen tijd, om het bij te werken of te versterken en het zal binnenkort verlaten moeten worden. Gelukkig, dat die slagpenetjes al uitkomen.

Inderdaad zijn den dag na het nemen der foto's de jongen uitgevlogen of liever uitgelopen, want tot vliegen waren ze eigenlijk nog niet in staat. Ze zijn verdwenen in het onafzienbare duindoornbosch, altijd nog geleid en behoed door de ouden, die nog weken noodig hebben, om hun het guitige klauwierenbedrijf te leeren.

De guitigheid zit hem niet alleen in het kwispelen met den staart, maar ook in het nabootsen van allerlei geluiden. De klauwierman heeft een zang van zichzelf evenals een spreek of een zanglijster. Hij ontziet zich niet, om dat te doen, waar zijn eigen kinderen bij zijn en het is dus niet te verwonderen

dat ook deze hun evenvogel gaan nabauwen nog eer zij de kinderveeren ontwassen zijn. Maar alleen de jonge mannetjes zijn zoo slecht.

JAC. P. TH.

DE AMSTELVEENSCH E POEL.

(Vervolg).

Het bleek echter een slimme rakker te zijn, want hoe wij ook ons best deden, van een nest ontdekten wij geen spoor. Hij maakt het ook op den grond tusschen boomwortels en dat is in den Poel zeer moeilijk te ontdekken. Dat het bestond, was zeker, want niet lang na mijn eerste ontmoeting, zagen

Bitterzoet.

wij het vogeltje ijverig met wormpjes heen en weer vliegen. Nog later en de jongen gingen, zooals de boer mij vertelde, met vaderlief uit wandelen; en wanneer de kat van den boer wat te dicht in hunne nabijheid kwam, klonk oogenblikkelijk zijn heldere loktoon, om zijn jongen met het gevaar bekend te maken.